antares

BİLİM – KURGU DERGİSİ

ANTARES 13 ŞUBAT 1978 10,— TL.

Bu sayıda,

H. G. WELLS

Robert A. HEINLEIN

Russell STORM

Arthur C. CLARKE

Isaac ASIMOV

Eğer

bir çılgın yanlışlıkla yeni tür bir mikrobu insanlara bulaştırmaya kalkarsa

Eğer

yeni bir yıldız gemisi sonsuzluğa ve bilinmeyene doğru yola çıkmaya hazırlanırsa

Eğer

yıkım gücü kesinlikle bilinmeyen yeni bir atom bombası denenmeye kalkışılırsa

Eğer

dünyanın sonunu anlatan bir filim hiç beklenmedik bir biçimde gerçekleşirse

Eğer

uzaylılar tarafından Pluto gezegenine kaçırılan bir uzay araştırma ekibi Dünya ile haberleşmek isterse

ne olur?

ÇALINAN MİKROP

H. G. WELLS

Bakteriyolog mikroskobun altına bir lam sokuşturarak,

— Yine bu da ünlü kolera basilinin — kolera mikrobunun — bir terkibi, dedi.

Soluk benizli adam mikroskoba eğilip baktı. Bu tür şeylere alışık olmadığı belliydi. Açıkta kalan gözünü eli ile kapatmaya uğraşarak,

— Pek bir şey görünmüyor, dedi.

— Şu vidaya dokun, dedi bakteriyolog; mikroskop sana göre ayarsız olabilir. Gözden göze çok fark var. Bu yana, ya da öte yana biraz çeviriver.

— A! Şimdi görüyorum, dedi ziyaretçi. Aslında görülecek fazla bir şey yokmuş. İnce şerit ve çubuklardan oluşan pembe parçacıklar. Ama yine de şu küçücük parçacıklar, zerrecikler çoğalıp bir kenti mahvedebiliyorlar! Harika!

Doğruldu, lamı mikroskoptan çıkararak elinde pencereye doğru tuttu.

Terkibi dikkatle inceleyerek,

— Belli bile değil, dedi ve sonra duraladı.

— Bunlar canlı mı şimdi? Tehlikeli olabilirler mi?

— Elindekiler boyanmış ve ölü olanlar, dedi bakteriyolog. Kendi hesabıma, evrendeki her birini teker teker öldürüp boyayabilmiş olmamızı isterdim.

Soluk yüzlü adam hafif bir gülümsemeyle,

— Sanırım, dedi, bu tür şeylerin canlı — faal bir durumda — çevrenizde bulunması pek işinize gelmiyor?

— Tersine, buna zorunluyuz, dedi bakteriyolog. Örneğin burada,

Odanın öbür ucuna gidip oradaki sayısız ağzı kapalı tüplerden birini aldı ve devam etti :

— Buradakiler canlı. Esas canlı hastalık bakterilerinin yetiştirilip üretilmiş hali.

Bir an duralar gibi oldu.

— Bir bakıma, şişelenmiş kolera.

Adamın solgun yüzünde belli belirsiz bir memnuniyet ifadesi belirdi. Tüpe yiyecekmiş gibi bakarak.

— Öldürücü korkunç bir şeye sahipsiniz demek oluyor bu, dedi.

Bakteriyolog konuğunun bu pek de sağlıklı gözükmeyen memnuniyetini izledi. Öğleden sonra eski bir dostundan tanıtıcı bir not ile kendisini ziyarete gelmiş olan bu adam, aralarındaki hal ve tavır uyuşmazlığı nedeniyle ilgisini çekmişti. İlişkide olduğu her zamanki bilimsel çalışmacıların sakin, kayıtsız görüş ve düşüncelerine alışıktı bakteriyolog. Dolayısiyle konuğunun düz siyah saçları ve çukurda kalmış gri gözleri, yorgun görünüşü ve sinirli tavırları, gösterdiği düzensiz ama canlı ilgi onun için yepyeni bir değişiklik olmuştu. Konuşulan konunun öldürücü yanı karşısında kolayca etkilenebilen böyle bir dinleyiciyle, meseleye en etkili yönden yaklaşmak belki de doğaldı.

Elindeki tüpü düşünceli bir biçimde salladı.

— Evet, o korkunç hastalık burada hapsedilmiş durumda. Şunun gibi ufacık bir tüpü kırıp içme suyu haznesine karıştırsan ve içindeki o görmek için boyayıp en güçlü mikroskoplarla incelemek zorunda kaldığımız kokusuz, tatsız canlı zerreciklere, «Gidin, büyüyüp çoğalın, her yere dağılın» desen, ölüm — esrarlı, iz bırakmayan ölüm, çabuk ve korkunç ölüm, acılı ve insanı aşağılayan ölüm — bu kente salıverilmiş olur ve orada burada kurbanlarını aramaya başlar. Bakarsın bir yerde kocayı karısından, başka yerde çocuğu annesinden, daha ötede devlet adamını görevinden, ve bir başka yerde de yaşamak için çalışıp didineni tüm dertlerinden ayırıvermiş. Su şebekesini izleyerek sokakları dolaştığını, orada burada içtikleri suyu kaynatmayanların evlerini seçip onları cezalandırdığını, maden suyu ve memba sularına sızdığını, yıkanan yeşilliklere bulaştığını ve

buzda uykuya yattığını görürsün. Yalaklarda ve tedbirsiz çocukların kullandığı açık çeşmelerde içilmek için hazır bekler. Hiç umulmadık binlerce yerde su başlarında, pınarlarda yeniden ortaya çıkmak için toprağa sızar. İçme suyu haznesinden bir kez yola çıktı mıydı, onu kuşatıp etkisiz duruma sokana dek kentin onda birinden umudunu kesmek gerekir kısacası.

Birden durup sustu. Zayıf yönünün caf caflı konuşmak olduğunu söylemişlerdi kendisine.

— Ama burada iyi saklanıyor; hiç bir tehlikesi yok.

Soluk yüzlü adam başını salladı. Gözleri parlıyordu. Boğazını temizledi.

— Şu anarşistler, alçak herifler, çok akılsız aslında, dedi. Böyle bir şey dururken bomba kullanacak kadar aptallar. Sanırım —

Kapıda hafif bir ses oldu, sanki birisi kapıya tırnaklarıyla yavaşça vurmuş gibi. Bakteriyolog gidip kapıyı açtı. Karısı,

— Bir dakika gelir misin, hayatım, diye fısıldadı.

Laboratuvara tekrar girdiğinde konuğu saatine bakmaktaydı.

— Bir saatinizi almışım da farkında değilim, diye konuştu beriki. Dörde oniki var Burdan saat üç buçukta ayrılmış olmam gerekirdi. Ama ne yalan söyleyeyim, çok ilginç şeylerdi doğrusu. Hayır, bir dakika bile kalamam artık. Saat dörtte bir randevum var. Teşekkürlerini tekrarlayarak odadan çıktı. Bakteriyolog onu dış kapıya kadar geçirip sonra düşünceli bir halde salondan laboratuvarına döndü. Konuğunun budunbilimsel yapısını düşünüyordu. Kuşkusuz adam ne Cermen ırkına ne de herhangi bir Latin ırkına mensuptu.

— Korkarım, ne yönden bakılırsa bakılsın başarısız bir örnek, diye söylendi bakteriyolog. Şu hastalık-mikropları terkipleri ile ne de çok ilgilendi!

Rahatsız edici bir düşünceyle irkildi. Buharla ısıtılan tüplerin yeraldığı tezgâha sonra da hızla yazı masasına döndü. Ardından acele acele ceplerini yokladı ve sonra kapıya doğru atıldı.

— Belki de salondaki masanın üzerine bıraktım, diye söylendi.

Salondan heyacanlı bir sesle seslendi;

— Minnie!

Uzaklardan bir ses,

— Evet, hayatım, diye karşılık verdi.

— Az önce senle konuşurken elimde bir şey var mıydı canım?

Kısa bir sessizlik.

— Yoktu, hayatım, çünkü hatırlıyorum —

— Eyvah! diye bağırdı bakteriyolog, ve hemen kapıya ve oradan da evin dış merdivenlerinden aşağı sokağa fırladı.

Çarpılan kapıyı duyan Minnie, telâşla pencereye koştu. Aşağıda sokakta ince uzun yapılı bir adam bir arabaya binmekteydi. Bakteriyolog, şapkasız ve ayağında terliklerle o yöne doğru koşuyor, bir yandan da elini kolunu sallayarak işaret ediyordu. Bu arada ayağındaki terliklerden birini kaybeden bakteriyolog yine de koşmasına devam etti.

— Çıldırmış bu adam, diye söylendi Minnie. Hep şu bilim illeti yüzünden!

Pencereyi açıp kocasını çağırmaya hazırlandı.

O anda hızla sağına soluna bakınan zayıf uzun boylu adamın da düşüncesi aynı olmalıydı. Telâşla bakteriyoloğu işaret ederek arabacıya bir şeyler söyledi. Ardından arabanın bez siperliği hızla kapandı, kırbacın ıslığı duyuldu, atların ayakları gürültüyle takırdadı ve bir anda araba, peşinde bakteriyolog olduğu halde iki yanı ağaçlar ve evlerle çevrili yol boyunca ilerleyip köşeyi dönerek gözden kayboldu.

Minnie pencereden sarkmış bir halde bir an öyle kalakaldı. Sonra başını içeri odaya çekti. Şaşkınlıktan donup kalmış gibiydi. «Bazı tuhaf halleri olduğunu bilirdim ama bu kadarı fazla», diye düşündü. «Bu mevsimde Londra sokaklarında çorapla koşulduğu nerede görülmüş-» O an aklına gelen bir düşünceyle rahatladı, kararını vermişti. Aceleyle

yün başlığını kafasına geçirdi, kocasının ayakkaplarını yerden kaptı ve salona geçip askıdan yine kocasının şapkasıyla, pardüsüsünü aldı. Ardından kapı önüne çıkıp hazır oradan geçen bir arabayı çağırdı.

— Şu yolu izleyip Havelock Crescent'den sapıver. Pamuk kadifeden ceketi ile şapkasız bir beyefendi yolda koşuyor olmalı, onu bulmamızı istiyorum.

— Pamuklu kadifeden ceketli ve şapkasız. Oldu bayan!

Ve arabacı bu adrese ömrü boyunca her gün gidiyormuşcasına hiç istifini bozmadan kırbacını salladı.

Birkaç dakika sonra Haverstock Hill'deki arabacılar sığınağı çevresinde toplanmış arabacı ve serserilerden oluşan küçük bir grup hayretle irkildi. Zencefil renkli bitkin görünüşlü bir atın delice sürdüğü bir araba geçiyordu önlerinden.

Sessizce arabanın geçişini izlediler. Araba uzaklaşınca içlerinden Old Tootles diye anılan iri kıyım bir babayiğit,

— Bu 'Arry' Icks yahu, dedi. N'olmuş buna?

Seyis oğlan,

— O biçim kırbaçlıyordu hani, dedi.

— Hey, şuraya bakın hele, diye seslendi biçare ihtiyar Tommy Byles. Bir tane daha geliyor. Bu da öbürü gibi fıttırmış olmalı.

— İhtiyar George bu, dedi Old Tootles. Dediğin gibi arabasına bir deli almışa benzer. Şunun haline bakın, arabadan düşecek nerdeyse! 'arry 'Icks'ın peşinde mi acaba?

Arabacılar sığınağı çevresindeki grup birden hareketlendi. Hep bir ağızdan bağırışmalar oldu.

— Hadi George!

— Ne yarış be!

— Yakala onu!

— Şaklat kırbacı!

— Tutabilene aşkolsun, dedi seyis oğlan.

— Şu işe bak sen! diye bağırdı Old Tootles. A, işte! Şimdi oynatacağım nerdeyse. Al bir tane daha! Hampstead'deki bütün arabalara bu sabah olan olmuş anlaşılan.

— Bu seferki bir avrat, diye bağırdı seyis oğlan.

— Herifi takip ediyor, diye ekledi Old Tootles. Benim bildiğim bunun tersi olur ya, neyse.

— Avratın elindeki ne öyle?

— Silindir şapkaya benziyor.

— Şu eğlenceye bakın hele, dedi seyis oğlan. İhtiyar George'un üstüne bire üç koyuyorum. Var mı bahse giren?

Minnie çoşkun bir alkışla uğurlandı. Bu durum hoşuna gitmese de, öte yandan görevini yaptığını hissediyordu. Haverstock Hill'den aşağı Camden Town caddesi boyunca yol alırken gözlerini derbeder kocasını akıl ermez bir biçimde kendisinden kaçıran ihtiyar George'un hareketli sırtından bir an için ayırmıyordu.

En ön arabadaki adam bir köşeye büzülüp kollarını kavuşturmuş oturmaktaydı İçinde büyük felâket olasılıkları saklı tüpü de sıkı sıkı elinde tutuyordu. Korku ve sevinç hisleriyle karışık garip bir ruh haleti içindeydi. İlk bakışta tasarısını uygulayamadan yakalanmak korkusuydu bu, ama bunun ardında suçunun korkunçluğundan ötürü olsa gerek daha belirsiz buna karşın daha büyük bir korku yatıyordu. Ama sevinci korkusunu kat kat aşmaktaydı. Kendisinden önceki anarşistlerin hiç biri böyle bir şeyi akıllarına dahi getirmemişlerdi. Ravachol, Vaillant ünlerini kıskandığı tüm bu belirgin şahsiyetler onun yanında önemlerini yitireceklerdi. Yapması gereken tek şey içme suyu haznesine ulaşıp o ufak tüpü bir deponun içinde kırmaktı. Planını ne kadar ustaca hazırladığını düşündü. O sahte tanıtıcı notu yazıp laboratuvara kadar girmiş ve çıkan fırsatı hemen anında değerlendirmesini bilmişti. Dünya kendisini tanıyacaktı artık. Kendisiyle alay edip hakaret

edenler, adam yerine koymayanlar, başkalarını kendisine tercih edenler, arkadaşlık etmekten kaçınanlar, hepsi sonunda hakettikleri dersi alacaklardı. Ölüm. ölüm, ölüm! Ona önemsiz bir adam muamelesi yapmışlardı hep. Tüm dünya onu ezmek için elbirliği etmişti. Bir insanı tek başına yaşamaya zorlamak ne demekmiş gösterecekti onlara. Geçtiği şu sokağı bir yerden hatırlar gibiydi.. Hah, tamam Great Saint Andrew sokağı tabii. Acaba kovalamaca ne durumdaydı? Arabadan dışarı boynunu uzattı. Bakteriyolog elli metre kadar gerideydi. Bu kötüydü işte. Her an yakalanıp durdurulabilirdi. Para için ceplerini yokladı ve bir yarım İngiliz altını buldu. Bunu arabanın üstündeki bir kapaktan arabacının suratına doğru uzattı.

— Peşimizdekilerden kurtulursak daha da fazlasını veririm, diye bağırdı.

Para anında elinden kapıp alındı.

— Hemen, şimdi! diye seslendi arabacı.

Ardından kapak hızla kapandı ve kamçının ucu atın terden pırıl pırıl olmuş sırtına indi. Araba bir anda sarsıldı ve kapağın altında yarı ayakta duran anarşist dengesini korumak için küçük cam tüpü tutan elini arabanın siperliğine dayadı. O anda zayıf tüpün çatırdadığını hissetti ve kırılan tüpün yarısı tınlayarak arabanın zeminine düştü. Bir küfür savuran anarşist kendini arabanın koltuğuna bıraktı ve gözlerini üzüntüyle yerdeki iki üç damlalık ıslaklığa dikti.

Bir an için ürperir gibi oldu.

— Galiba, bu işi ilk kendi üzerimde başlatmak zorundayım. Hıh! İlk kurban kendisi oldu diyecekler. Bu da bir şey aslında. Ama ne de olsa pis bir ölüm! Acaba söyledikleri kadar acı çektiriyor mu?

O an aklına gelen bir düşünceyle eğilip ayaklarının dibini yokladı. Kırılan tüpün ucunda ufak bir damla kalmıştı, ne olur ne olmaz diye bu damlayı da içti. İşi sağlama bağlaması gerekiyordu. Başarısızlık artık söz konusu olamazdı.

Sonra birden artık bakteriyologtan kaçmasının bir gereği olmadığının farkına vardı. Wellington sokağında arabacıya durmasını söyledi ve aşağı indi. İnerken tökezledi, başı bir tuhaftı. Bu kolera zehiri anlaşılan çok anî tesirliydi. Arabacıya çekip gitmesini işaret etti ve kollarını göğsünde kavuşturarak kaldırım ortasında bakteriyoloğu beklemeye başladı. Aldığı pozda trajik bir hava sezinleniyordu. Yaklaşan ölüm duygusu sanki onu yüceltir gibiydi. Takipçisini küstah bir gülüşle selâmladı.

— Vive l'Anarchie! Geç kaldın, dostum. İçtim onu. Kolerayı kimse durduramaz artık!

Bakteriyolog arabanın içinden gözlükleriyle kendisini süzdü.

— İçtin ha! Hem de bir anarşist! Şimdi anlıyorum.

Bir şey daha söylemek isterken vazgeçti. Dudağında bir gülümseme izi belirdi. Arabanın bez siperliğini itip ineceği sırada, anarşist eliyle dramatik bir veda işareti yaptı ve hastalıklı bedenini kalabalıkta sağa sola çarptırmaya özellikle dikkat ederek Waterloo köprüsüne doğru hızlı adımlarla uzaklaştı. Bakteriyolog onu gözleriyle izlemeye o derece kendini vermişti ki, Minnie'nin şapkası, ayakkabıları ve pardesüsüyle birden kaldırımda karşısına çıkması bile onu pek hayrete düşürmedi.

— Eşyalarımı getirmen iyi oldu, dedi ve anarşistin uzaklaşan görüntüsüne düşünceli düşünceli bakmaya devam etti. Gözlerini aynı yönden ayırmaksızın,

— Atla arabaya, dedi karısına.

Onun çıldırmış olduğuna şimdi iyice inanan Minnie sorumluluğu üzerine alarak arabacıya eve dönülmesi için talimat verdi. Çalımlı bir edayla gezinerek uzakta gitgide ufalan karaltıyı araba dönüp de gözlerinden gizleyince, bakteriyolog karısına döndü :

— Ayakkaplarımı mı giyeyim? Tabiî canım, tabiî

Sonra sanki birden aklına gülünç bir şey takılmış gibi güldü. Ardından,

— Aslında bu oldukça ciddî bir olay, diye hemen ekledi. Şu evime gelen adam var ya, bir anarşistmiş. Dur dur, öyle hemen ayılıp bayılmaya kalkma, yoksa gerisini anlatamam sana. Derken efendim, onun bir anarşist olduğunu aklının köşesinden bile geçirmeyen

ben, tutup onu şaşırtmak istedim. Bunun için de sana sözünü ettiğim, maymunlar üzerinde mavi lekeler ortaya çıkmasına neden olduğunu sandığım o yeni tür hastalık mikrobu terkibini alıp, bir aptal gibi, bunun Asya kolerası olduğunu söyledim. O da Londra'nın sularına karıştırmak üzere bunu alıp kaçmaya kalkıştı, başarsaydı bu uygar kentimizde mavi renkten geçilmeyebilirdi kuşkusuz. Ve şimdi de onu kendisi içmiş. Tabiî, ne olacağını söyleyemem ama biliyorsun o kediciği mavileştirmiş, üç köpek yavrusunda mavi lekeler ortaya çıkarmış ve bir serçeyi de masmavi yapmıştı. Beni esas düşündüren, aynısını hazırlamak için yeni baştan uğraşıp masraf etmek zorunluğu... Bu sıcak günde pardesü mü giyecekmişim? Niçin? Mrs. Jabber'e rastlarız diye mi.. Hayatım, Mrs. Jabber beni üşütecek değil ya. Ama sırf Mrs. Jabber yüzünden sıcak bir günde pardesü de çekil—. Off! Pekâlâ, pekâlâ.

KOLOMB ESRARKEŞİN BİRİYDİ

Robert A. HEINLEIN

Şişman adam klima cihazının iniltisini bastıracak kadar sesini yükselterek,

— Bir satışın ardından ıslatmak hoşuma gider, diye konuştu. İç bakalım, profesör, senden iki öndeyim.

Karşılarındaki asansör kapısı açıldığında başını içki masasından kaldırıp baktı. Bir adam barın serin loşluğuna doğru adım atarak sanki dışardaki parlak çölden yeni geliyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı.

— Hey, Fred — Fred Nolan, diye seslendi şişman adam. Gelsene!

Konuğuna döndü.

— New York'dan buraya gelirken yolda tanıştığım bir arkadaş. Otur şöyle, Fred. Profesör Appleby ile el sıkışın. Kendisi yıldız gemisi Pegasus'un baş mühendisi - ya da olacak, gemi inşa edildiğinde, tabiî. Profesöre pırpırı için az önce hurda çelik sattım. Şerefe bir tek de sen at.

— Memnuniyetle, Mr. Barnes, dedi Nolan. Dr. Appleby ile tanışmıştık. Bir iş içindi - Climax Alet Yapım Şirketi adına.

— Ha?

— Hassas aletlerimizin donatımını Climax yapıyor, diye açıkladı Appleby.

Barnes şaşırmış gözüktü, sonra dişlerini göstererek güldü.

— Bak sen şu işe! Ben de Fred'i hükümetin adamı, ya da teknik bir sorumlu falan sanıyordum. Ne alırsın Fred? Eski - usul mü? Size de aynısı mı olsun, Profesör?

— Oldu. Ama beni «Profesör» diye çağırmayın, lütfen. Hem değilim, hem de beni yaşlı gösteriyor. Daha genç sayılırım.

— Gençsin tabiî, şey - Doktor. Pete! İki eski - usul ve bir duble daha Manhattan buraya! Sanırım resimli romanlardaki gibi uzun beyaz sakallı bir bilim adamı bekliyordum ben. Ama şimdi seni tanıdım ya, akıl erdiremediğim başka bir şey var.

— Neymiş o?

H. G. WELLS (1866 — 1946)

Bazılarınca çağdaş bilim - kurgunun babası olarak da tanınan İngiliz yazar ve düşünür. Tam adı Herbert George Wells.

En önemli yapıtları : The First Men in the Moon, The Time Machine, The War of the Worlds.

Türkiye'de yayınlanan yapıtları : Doktor Moreau'nün Adası (The Island of Dr. Moreau), Görünmeyen Adam (The Invisible Man), Zaman Makinesi (The Time Machine), Ay'da İlk İnsanlar (The First Men in the Moon), Merih'liler Yeryüzünde (The War of the Worlds). The Stolen Bacillus adlı öyküsünü Çalınan Mikrop olarak dilimize çeviren Sezar Erkin Ergin.

— Şey.. Bu yaşta bu ücra köşede çile doldurman...
— Pegasus'u New York'un ortasında Long Island'da inşa edemezdik tabiî, diye karşılık verdi Appleby. Ve üstelik burası geminin kalkışı için en ideal yer.
— Evet, anlıyorum, ama demek istediğim bu değil. Yani, şöyle diyeyim, ben çelik satarım. Sense bir yıldız gemisi için özel bazı alaşımlar istiyorsun; ben sana bunu satıyorum. Her neyse, şimdi alışveriş faslı kapandığına göre, neden bu işe kalkıştınız? Proxima Centauri, ya da herhangi başka bir yıldıza gitmeye çalışmanın anlamı ne?
Soru Appleby'in hoşuna gitmiş gibiydi.
— Bunun açıklamasını yapmak olanaksız. Everest dağına tırmanmayı insanlar niçin göze alıyor? Perry'i Kuzey Kutbuna çeken neydi? Mücevherlerini rehine vermeye Kraliçe'yi razı ederken Kolomb'un amacı neydi? Proxima Centauri'ye gelince, oraya kadar giden hiç olmadı - bu yüzden biz gidiyoruz.
Barnes Nolan'a döndü.
— Senin aklın alıyor mu bu işi, Fred?
Nolan omuz silkti.
— Ben hassas alet edevat satarım. Bazıları krizantem yetiştirir, bazıları da yıldız gemisi inşa eder. Benim işim de alet satmak.
Barnes'in güleç yüzü oldukça düşünceliydi.
— Evet...
Meyhaneci içkilerini önlerine koydu.
— Yahu, Pete, sen söyle. Eğer gidebilirsin deselerdi, Pegasus'la yolculuğa sen de katılır mıydın?
— Yok, hayır!
— Peki neden?
— Burdan memnunum ben.
Dr. Appleby kafasını salladı.
— İşte aradığın cevap, Barnes, ya da onun tersi. Kolomb ruhu kiminde var, kiminde yok.
— Hadi Kolomb neyse, diye ısrar etti Barnes. O geri dünmeyi umuyordu. Sizinse geri dönme umudunuz yok. Altmış yıl... yolculuğun altmış yıl süreceğini bana sen söyledin. Düşünsene, oraya varamadan ölmek de var işin ucunda.
— Öyle, ama çocuklarımız oraya varacaklar. Ve torunlarımızsa geri dönecekler.
— İyi ama... dur bakim, sen evli değil misin, yoksa?
— Evliyim tabiî. Yolculuğa sadece aileler katılıyor. Bu iş iki - üç kuşaklık bir iş. Bunu sen de biliyorsun.
Appleby cebinden bir cüzdan çıkardı.
— İşte karım Mrs. Appleby ve kızım Diane. Diane henüz üç buçuk yaşında.
Barnes ciddî ciddî,
— Çok güzel bir bebek, dedi ve cüzdanı Nolan'a uzattı. Nolan da resme bakıp gülümsedi ve cüzdanı Appleby'e geri verdi. Barnes bu ara konuşmasına devam etti.
— Kızın ne olacak, peki?
— Bizimle gidiyor kuşkusuz. Bir yetimhaneye bırakılmasını istemezdin herhalde!
— Hayır, ama...
Barnes kalan içkiyi höpürdeterek bitirdi. Ardından,
— Hâlâ aklım ermiyor, diye itiraf etti. Bir içki daha isteyen var mı?
— Ben içmeyeyim, teşekkürler, diye reddetti Appleby ve içkisini yavaşça bitirip ayağa kalktı.
— Eve yollansam iyi olur. Evli adamın hali başka, bilirsiniz.
Gülümsedi.
Barnes ona engel olmaya kalkışmadı. İyi geceler dileyip Appleby'in gidişini izledi.
— Sıra bende, dedi Nolan. Aynı mı olsun?

-- Ha? Evet, tabii.
Barnes doğrulup masadan kalktı.
— Bara gidelim, Fred, orda istediğimiz gibi içeriz. Benim en az altı tek atmam gerek.
— Anlaştık, dedi Nolan yerinden doğrularak. Bir derdin mi var yoksa?
— Dert mi? O resmi gördün mü sen?
— Evet?
-- Bu konuda sen neler hissediyorsun peki? Ben de bir satıcıyım, Fred. Çelik satarım. Müşterinin onu ne için kullanacağı beni ilgilendirmez; ben sadece satarım. Bir adama kendisini asması için ip bile satarım. Ama çocukları gerçekten severim. O ufacık şirin çocuğun bu çılgın yolculuğa çıkarılacağını düşünmek bile beni hasta ediyor.
— Neden gitmesin? Annesinin babasının yanında daha rahat edecektir. Çoğu çocukların yaya kaldırımlarına alıştığı gibi o da çelik güvertelere alışacaktır.
— Hele hele, dur bir dakika, Fred! Onların bu işi becereceklerini sanmak gibi aptalca bir düşüncen yoktur umarım.
— Bence başarabilirler.
— Bence de başaramazlar. Hiç bir şansları yok. Bunu bildiğim için söylüyorum. Bürodan ayrılmadan önce bizim teknik elemanlarla bu konuyu enine boyuna tartıştık. Onda dokuz ihtimalle daha kalkışta yanıp kül olacaklar. Bu başlarına gelebileceklerin en iyisi. Güneş sisteminin dışına çıkabilseler bile, ki çıkamıyacaklardır, yine de başaramazlar. Yıldızlara hiç bir zaman ulaşamayacaklar.
Pete Barnes'in önüne bir içki daha koydu. Bunu bir solukta içen Barnes konuşmasına bıraktığı yerden devam etti.
— Pete, tazele bakalım şunu! Dediğim gibi beceremeyecekler. Yapmak istedikleri şey teorik olarak olanaksız. Ya donacaklar - ya kavrulacaklar - ya da açlıktn ölecekler. Ama şunu bilir, şunu söylerim, oraya kesinlikle varamayacaklar.
— Belki de.
— Bunun belkisi falan yok. Düpedüz çılgın bunlar. Biraz çabuk ol, Pete. Bir tane de kendine koy istersen.
— İşte geldi. Kendime de alıyorum, teşekkürler.
Pete kokteyli hazırladı, sonra bir bira da kendisi alıp yanlarına sokuldu.
Barnes sanki bir sır veriyormuşcasına,
— Şu gördüğün Pete var ya, içimizde en akıllısı o, dedi. Yıldızlara yolculuk falan gibi zırvalarla hiç uğraşmaz. Kolombmuş... Pah! Kolomb esrarkeşin biriydi. Yataktan dışarı çıkmaması gerekirdi onun.
Meyhaneci başını salladı.
— Beni yanlış anladınız, Mr. Barnes. Eğer Kolomb gibi adamlar olmasaydı, bugün burda olamazdık - öyle değil mi? Kâşiflik bana göre değil, bunu demek istedim sadece. Yoksa ben de inançlı bir kişiyim. Pegasus'un yolculuğuna karşı çıkmak gibi bir düşüncem yok.
— Yanlarına çocuk almalarını onaylamıyorsundur ama, değil mi?
— Şey... Mayflower gemisinde de çocuklar varmış, öyle diyorlar.
— Aynı şey değil ki bu.
Barnes Nolan'a baktı, sonra tekrar meyhaneciye döndü.
— Eğer Tanrı bizim yıldızlara gitmemizi isteseydi, hepimizin birer jet motoruyla dünyaya gelmemizi sağlardı. Sen iyisi mi, şurdan bir içki daha hazırla bana, Pete.
— Yeterince içtiniz Mr. Barnes, biraz ara verin.
Dertli görünüşlü şişman adam itiraz edecek gibi oldu, sonra düşünüp vazgeçti.
— Yıldız Salona çıkıp benle dansedecek birini bulurum ben de, diye söylendi. İyi geceler.
Ardından asansöre doğru sallanarak uzaklaştı.
Nolan onun gidişini izledi.
— Zavallı ihtiyar Barnes!

Sonra omuzlarını silkti.
— Sanırım, sen de ben de ona karşı katı - kalpli davrandık, Pete.
— Hiç de değil! Ben ilerleme ve gelişmeye inanırım, o kadar. Benim ihtiyarı hatırlıyorum, o da kimsenin düşüp boynunu kırmaması için uçaklarla ilgili bir yasanın çıkarılmasından yanaydı. İnsanların uçamayacağını iddia edip durur ve hükümetin bu tür çalışmaları engellemesini isterdi. Yanılıyordu tabiî. Ben kendim de cüretli bir kimse sayılmam, ama her şeyi bir kez deneyecek yaradılışta yeterince adam gördüm, gelişme ve ilerleme de böyle olur zaten.
— İnsanların uçamadığı zamanları anımsayacak kadar yaşlı görünmüyorsun.
— Bakma sen, aslında oldukça eskiyimdir. En az on yılımsa burada geçti.
— On yıl ha? Biraz temiz hava almanı sağlayacak herhangi bir iş için istek, özlem duyduğun olmadı mı hiç?
— Yo, hayır. New York'ta 42. caddede barmenlik yaparken temiz havada çalışmıyordum ve şimdi aramıyorum da zaten orasını. Burası hoşuma gidiyor. İnsan burada hep yeni yeni şeylerle karşılaşıyor, önce atom laboratuvarı, sonra büyük gözlemevi ve şimdi de yıldız gemisi. Ama esas neden bu değil. Buradan memnunum. Benim yuvam artık burası. Bak seyret şimdi!
Bir konyak kabı aldı eline. İçkiyi solukla birlikte içeri çekmeye yarayan bu kap büyücek narin yapılı kristal bir topu andırıyordu. Bunu topaç gibi çevirip yukarı, tavana doğru fırlattı. Kap zarif ve yavaş bir biçimde yükseldi, çıkabileceği en yüksek noktaya eriştiğinde uzunca bir süre öylece havada dengede kaldı, sonra gayet yavaşça, aynen ağır çekim filimlerinde tramplenden atlayanlar gibi, alçalmaya başladı. Burnunun ucundan geçen kabı Pete elini uzatıp iki parmağıyla kenarından yakaladı ve rafa yerine koydu.
— Görüyor musun, dedi. Altıda bir yerçekimi. Dünyada barmenlik yaparken ayaklarımdaki nasırlar canıma okurdu. Burada ise sadece onbeş kilo geliyorum. Kim ne derse desin, ayda yaşamak gerçekten hoş bir şey.

VE YARIN YOK

Russell STORM

«Başlangıçta dünya şekilsiz ve boştu; ve anlaşılmazlığın yüzünü karanlık örtüyordu», diye düşündü.
Çocukluk anılarına aitti bu sözler. Böyle burada bekleyip spikerin kısık sesiyle hoparlörden fısıldadığı geri saymayı dinlerken birden aklına takılmış ve onda garip bir korku uyandırmışlardı.
— Sıfır eksi on saniye, sıfır eksi dokuz saniye, sıfır eksi...
Bu atom bombası denemesinden önceki sessiz saniyeler içinde, herhangi bir korkunun onu etkilemesi garipti. Garipti çünkü, sinir sisteminin artan bir başka gerilimi daha farkedemeyecek derecede korku hissine doyduğunu sanıyordu.

Robert A. HEINLEIN (1907 —)

Ünlü Amerikalı bilim - kurgu yazarı. Tam adı Robert Anson Heinlein.
En önemli yapıtları : Double Star (1955 Hugo ödülü), Starship Troopers (1959 Hugo ödülü). Stranger in a Strange Land (1961 Hugo ödülü), The Moon Is a Harsh Mistress (1966 Hugo ödülü).

Türkiye'de yayınlanan yapıtları : Merihten Salıverilenler (The Puppet Masters), Uzayda İlk Oyun (Double Star), Uzayda Kaybolanlar (Orphans of the Sky), 2100 Yılında İhtilâl (Revolt in 2100), Yeni Dünyalara Doğru (Farmer in the Sky).

Columbus Was a Dope adlı öyküsünü Kolomb Esrarkeşin Biriydi olarak dilimize çeviren Sezar Erkin Ergin.

Bir ileri gözlem istasyonu olarak düşünülmüş bu sığınak, patlama sahasından millerce uzaktaydı. Yapılan hesaplara göre, yeterince emin sayılırdı. Yine de —
«Korku bir zamanlar yararlıydı», diye düşündü. «Çünkü insanlar korkar, kaçar — ve bir gün daha yaşarlardı. Mamuttan kaçarlardı, büyük mağara ayısından, o devirlerin kurt sürülerinden kaçarlardı, ve kendilerinden güçlü bu kuvvetlerden kaçtıkları içindir ki, hayatta kalabilirlerdi. İsterdim ki...»
İstemek boşunaydı. Eğer bu deneme korktuğu gibiyse, kaçacak yer yoktu şimdi, ne mağara, ne de onu kurtaracak arzın derinliklerinde bir bomba sığınağı.
«Şimdi ne yapacaksın bakalım?», diye düşündü.
Hoparlörün cevabı duyuldu aynı anda :
— Sıfır eksi yedi saniye,
Yeni bombanın patlatılmasına yedi saniye kalmıştı.
İlk atom bombası denendiğinde ne derece güçlü olduğu görülmüştü. Ama bu yenisi —
Her şey oldukça basitti. Herhangi bir av tüfeği mermisinin falya barutu ve esas baruttan oluşması gibi. Ateşleme iğnesi çarptığında falya barutu patlar; bu küçük patlama da mermi kovanındaki barutu ateşler.
Dışarda, birkaç saniye içinde denenecek olan bombada, falya barutunun yerini bir atom bombası almıştı. Atom bombası patladığında, birkaç milyon derecelik bir sıcaklık oluşacaktı. Bu sıcaklıkta lityum ve hidrojen, uranyumdan yaklaşık iki kat fazla bir güçle patlayacaktı.
Süper bir silâh olarak düşünmüşlerdi bu bombayı. Ama ya silâh değilse? Ya silâhtan da öte bir şeyse?
Nicholson'u çıldırtan işte bu soruydu.
Hoparlörün sesi duyuldu :
— Sıfır eksi beş saniye.
Beş saniye sonra sorunun cevabı verilmiş olacaktı. «Beş saniye içinde insan neslinin tarihini, dünyanın çocuklarının geçmişini yaz bakalım», diye düşündü. «Pekin adamı ile başla, Java adamı ile...»
Pekin adamının yarım milyon yıl önce yaşamış olabileceğini ve ateş hakkında bir şeyler bildiğini gösteren deliller vardı elde. O zamandanberi insanoğlu ateşin sırrını bilmekteydi. Nükleer parçalanma sırrını öğreneli beri yarım yüzyıl geçmemişti oysa. Bu süre içinde daha büyük ve etkili bombalar yapmasını öğrenmişlerdi.
«Daha büyük ve daha etkili,» diye düşündü Nicholson. «Daima daha büyüğünü ve etkilisini istedik.»
İşte bu istek, Pekin adamından homo sapiens'i yaratmıştı. Bu daha iyisini isteme, daima övünülecek bir tutku olarak göze görünmüştü, ama atom bombasına gelince iş değişir gibiydi. Haddinden fazla büyük bir atom bombası olabilirdi örneğin...
Nicholson, «Hayat, evrende davetsiz bir konuk sanki.» diye düşündü. «Ve istenmeyen bir konuk gibi de sürekli kapı dışarı ediliyor.»
— Sıfır eksi üç saniye.
Ses büyüleyici bir hava taşıyordu şimdi. Nicholson patlamayı bekleyen çevresindeki donmuş, hareketsiz insanların farkına vardı. İlk atom bombası denendiğinde de böyle olmuş olmalıydı. Kimse sonuçtan emin değildi o zaman, şimdi de emin değildiler. Hesaplara bakılırsa... Ama ya matematik doğruyu söylemiyorsa? Ya tüm rakamları yanlış kılan hiç düşünülmemiş bir faktör söz konusuysa?
Hoparlörün,
— Sıfır, dediği duyuldu.
Bir sessizlik anı oldu; Nicholson'un «Durdurun bu denemeyi!» diye avazı çıktığı kadar bağırmak istediği bir an. Ama kimse durduramazdı artık. Bombayı harekete geçiren mekanizma otomatikti.
Değişik tür ve şiddetteki radyasyonu algılamaya yarayan göstergelerin takırdamaya baş-

lamasıyla sessizlik anı yerini anî ve telâşlı bir gürültüye terketti. İlk radyasyon dalgası sığınağa ulaşmıştı. Henüz patlamanın sesi duyulmamıştı, ses arkadan gelecekti.
— Şok dalgasına hazır olun! diye bağırdı boğuk bir ses. Nicholson'un sesi. Farkına varmadan konuşmuştu. Ayağının altındaki yekpare beton yerinden sıçrar gibi oldu.
Nicholson yere düştü. Korkunç bir gökgürültüsü çevresinde patladı. Beton, çalmakta olan dev bir davulun üstü gibi sıçrıyor, zıplıyor, aşağı yukarı gidip geliyordu.
«Sonunda olan oldu», diye düşündü. Yanılmamıştı. Sonunda olan olmuştu gerçekten.
Zihninde iki görüntü belirdi. Birincisi annesinindi, ikincisi ise karısının. İkisi açıklaması olanaksız bir biçimde kaynaşıp tek bir görüntü oluşturuverdiler. Her iki kadın da deneme sahasından binlerce mil uzakta Amerika'da idiler.
Olanları öğrenmeleri ne kadar zaman alacaktı acaba? Patlamanın tepkisi oraya bir saatte ulaşabilir miydi? Yoksa ışık hızıyla yayılıp oraya bir anda mı varacaktı?
Bilmiyordu. «Gidin, sevgili çocuklar», diye geçirdi aklından. «Sessizce terkedin bu dünyayı. Çok uzaklardaki yuvanıza gidin.»
Üzülmüyordu. Korkmuyordu. Bir zamanlar üzüntü ve korku gibi duygusal karşılıkların insanlara yararı vardı. Şimdi —
Altındaki beton sarsıldı — ve milyonlarca derecelik bir ısıyla parladı...
Yaklaşık üç yıl sonra, ışığın güneş sisteminden Antares yıldızına varana dek geçen süre sonunda, bu yıldızın çevresinde dolanan gezegenlerdeki gökbilimciler eskiden Dünya gezegeninin bulunduğu gökyüzü kesiminde yeni bir novanın — yeni bir yıldızın — aniden doğuşunu sakin bir ilgiyle izlediler.

REKLAM KAMPANYASI

Arthur C. CLARKE

Işıklar yandığında patlayan son atom bombasının etkisi hâlâ geçmemiş gibiydi. Uzun bir süre kimse yerinden kımıldamadı. Sonra yapımcı asistan gayet saf bir edayla sordu :
— Evet, R. B., nasıl buldunuz?
Yardımcıları rüzgârın ne yönden eseceğini öğrenmek üzere beklerken R. B. yerinde yavaşça doğruldu. Purosunun sönmüş olduğu ancak o zaman farkedildi. Olur şey değildi doğrusu, «G. W. T. W.» nin ilk gösterilişinde bile olmamıştı bu iş.
R. B. mest olmuştu sanki.
— Çocuklar, dedi. Harika bir şey bu! Kaç paraya çıktı demiştin, Mike?
— Tastamam altı buçuk milyon harcadık, R. B.
— Bu paraya ucuz bile. Bakın şuraya yazıyorum, «Quo Vadis»i falan geride bırakmazsa bu filmi oturur tek başıma yerim.
Şişko bedeninden umulmayacak bir çeviklikle dönüp arka sıralarda koltuğuna gömülmüş kalmış ufak tefek bir adama seslendi :
— Toparla artık kendini, Joe! Dünya kurtarıldı sonunda! Bu tür uzay filimlerinin hepsini

Russell STORM
Bilim - kurgunun ikinci Altın Devri olan 1950'lerde ürün vermiş, Amerikalı bilim - kurgu yazarı.
And No Tomorrow adlı öyküsünü Ve Yarın Yok olarak dilimize çeviren Sezar Erkin Ergin.

ANTARES BİLİM - KURGU DERGİSİ
Sahibi ve Yazı İşleri Sorumlusu : Sezar Erkin Ergin
İsteme ve yazışma adresi : P.K. 55, Bakanlıklar, ANKARA
Posta Çekleri Hesap No. : 10078115
Not : Eski bir yıllık aboneler yeni ücrete göre altı sayılık abone olarak geçerliliklerini korumaktadır.

gördün sen. Daha öncekilere göre nasıl buldun bunu?
Joe güç de olsa kendine gelir gibi oldu.
— Bir kıyaslama yapmak olanaksız, dedi. «Uzaydan Gelen Canavar»ın tüm heyecanını bu filimde de yaşayabiliyor insan, üstelik orda olduğu gibi filmin sonunda canavar yerine insan bulmanın düş kırıklığı da yok. Buna birazcık olsun yaklaşabilen tek filim, «Dünyalar Savaşı». Orda kullanılan filim hileleri de bizimki kadar iyi sayılır, ama tabiî George Pal filmi üç boyutlu olarak çekememişti. Zaten bütün mesele de burda! Filimde Golden Gate köprüsü yıkılırken, köprünün kemerlerinden biri üstüme çöküyor sandım bir an!
Reklam ve tanıtma bölümünden Tony Auerbach,
— Beni en çok etkileyense, diye söze girişti. Empire State Building'in tam ortadan ikiye bölünüşü. Binanın sahipleri bunun için bizi mahkemeye verirler mi dersiniz?
— Ne münasebet! Herkes o - senaryoda ne deniyordu onlara? - kentyıkıcıların karşısında hiç bir binanın dayanamayacağını anlar. Hem zaten New York'un geri kalanını da yerle bir ediyoruz ya. Hele o Hollanda Tüneli sahnesinde tavanın çöküşü yok mu; benim bile gözüm korktu, feribottan başka şeye binmem artık!
— Evet, çok iyi bir sahne - hani nerdeyse haddinden fazla iyi diyesi geliyor insanın. Ama beni esas etkileyen şey o uzay yaratıkları oldu. Kusursuz bir canlandırma - nasıl başardın bunu Mike?
Yapımcı koltuklarını kabartarak,
— Meslek sırrı, dedi. Ama yine de öğrenmek istersen söyleyeyim. O gördüklerinin çoğu gerçek.
— Ne!
— O, dur bakalım, yanlış anlama hemen! Bu iş için Sirius B yıldızına gittik demiyorum. Ama onun yerine Kaliforniya'daki Teknik Araştırma Merkezinde geliştirilmiş bir mikrokamerayı kullandık. Kamerayla gerçek örümceklerin hareketlerini görüntülemek mümkün; biz de en iyi görüntüleri alıp bunlarla, stüdyoda tam - boy çekilenleri bir arada kullandık. Öyle ki, görüntülerin hangisi gerçek hangisi stüdyodan belli bile olmuyor. Şimdi anladın mı, neden senaryoyu değiştirip uzaylı yaratıkların ahtapot yerine böcek kılıklı olmalarını isteyişimi?
— Bakın bunun reklamlarda da çok büyük etkisi olur, dedi Tony. Ama yine de beni düşündüren bir nokta var. Hani canavarların Gloria'yı kaçırdıkları o sahne. Sansür acaba... Demek istediğim o sahnenin hazırlanış tarzına göre sanki kız...
— O hadi canım, bırak düşünmeyi! Zaten biz de milletin öyle sanmasını istiyoruz. Ona bakarsan bir sonraki sahnede kızı aslında parçalara ayırıp incelemek istedikleri ortaya çıkıyor ve bir sorun kalmıyor böylece.
— Bu filim sayesinde yer yerinden oynayacak, diye sevincini belli etti R.B. Gözleri gişelerde toplanacak paraları sanki şimdiden görüyormuşcasına pırıl pırıldı.
— Reklam için bir milyonu daha gözden çıkarmamız gerek, diye ekledi. Afişleri sanki görür gibiyim - hemen söyleyeceklerimi not et, Tony : Gökyüzünden Saldıranlar! Yıldızlardan Gelen Canavarlardan Sakının! Ayrıca bu canavarların benzeri kurgulu oyuncaklar hazırlanmalı - kıllı bacakları üzerinde oraya buraya seğirttiklerini düşünün bir kez! İnsanlar korkutulmaktan hoşlanırlar, ve biz de onları korkutmak için elimizden geleni yapmalıyız. Filim gösterilmeye başlandığında, herkes yolda yıldızlara bakarken bile ürpermeli. Bu işi size bırakıyorum, çocuklar - bu filim tarihe geçecek.
Dediği gibi de oldu. «Uzay Canavarları» filmi iki ay sonra bomba gibi patladı. Londra ve New York'taki ilk gösterilerin hemen ardından bir hafta gibi kısa bir süre içinde Batı Dünyasında, «Dünyalılar Koruyun Kendinizi» diye basbas bağıran afişleri görmeyen, ya da New York'un boş ve ıssız 5. caddesinde ince, çok eklemli ayakları üzerinde gezinen kıllı canavarları gösteren fotoğraflara bakıp da ürpermeyen kişi kalmadı. Bir yandan uzay gemilerine ustaca benzetilmiş zeplinler gökyüzünde dolaşarak karşılarına çıkan pilotları şaşırtıp korkuturken, bir yandan da yabancı istilâcıların zemberekle çalışan benzer-

leri olmadık yerlerde ortaya çıkıp yaşlı hanımların ödünü patlatıyordu.
Reklam kampanyası son derece başarılı olmuştu. Ve eğer o hiç beklenmedik ve aynı nispette de feci olay başgöstermeseydi filim kuşkusuz aylarca gösterilecekti. Nitekim kamuoyu daha filmi seyrederken bayılanların sayısı ile meşgulken, birden Dünya semalarında bulutlar arasında kayan ince, uzun şekiller beliriverdi.

Prens Zervashni aslında iyi huylu bir kimseydi, ne var ki — kendi ırkına özgü bir kusuru vardı — çok çabuk hiddetlenirdi. Dünya gezegeni ile barışçı bir ilişki kurulmasını amaçlayan şu andaki görevinin zor bir yanı yok gibi gözüküyordu. Üçüncü Samanyolu İmparatorluğunun sınırlarını yavaş yavaş genişletip, gezegenleri ve güneşleri teker teker bir araya topladığı binlerce yıllık süre içinde bu tür bir yaklaşım için gerekli olan tam ve doğru teknik iyice öğrenilmişti artık. Bir sorun çıkması çok ender olaylardandı. Evrende yalnız olmadıklarını öğrenmenin ilk şokunu atlattıktan sonra değişik türde ama gerçekten zeki yaratıkların işbirliğine yanaşmamaları için bir neden olamazdı.
İnsanlığın savaşı siyasal bir amaç olarak kabullendiği ilkel durumdan henüz son kuşak esnasında kurtulduğu doğruydu. Yine de bu, Prens Zervashni'nin başdanışmanı, yıldızlararası siyaset profesörü Sigisnin II'yi tedirgin etmekten uzaktı.
— Tam tipik bir E sınıfı kültür, diyordu profesör. Bilimsel ve teknik yönden gelişmiş, ama töreleri bakımından geri kalmış. Yine de uzay yolculuğu kavramına yabancı değiller ve bizi kısa süre içinde kabulleneceklerdir. Güvenlerini kazanıncaya dek, olağan önlemleri almamız yeterli olur.
— Pekâlâ, dedi prens. Elçilerimizi yeryüzüne indirelim öyleyse.
Olağan önlemlerin, o sırada evrensel bir yabancı düşmanlığına dek varan Tony Auerbach'ın reklam kampanyasını hesaba katmamış olması çok büyük bir talihsizlikti, ne yazık ki. Böylece elçiler New York Merkez Parkına tam da, eli darda ve bu yüzden kolayca ikna edilen, tanınmış bir gökbilimcinin halka hitaben yaptığı bir radyo televizyon konuşmasında, «uzaydan gelecek ziyaretçilerin büyük bir olasılıkla kötü bir maksadı olması gerekir» diye üzerine basa basa bir açıklama yaptığı gün iniverdiler.
Birleşmiş Milletler Binasına doğru yola çıkan bu talihsiz elçiler, ancak güneyde büyük bir kalabalığın kendilerini beklediği 60. sokağa kadar ilerleyebildiler. Karşılama oldukça tek yönlü oldu ve kendilerine incelemek için çok az şey bırakılan Tabiat Tarihi Müzesi bilimcileri bu sonuçtan hiç de memnun olmadıklarını açıkça belirttiler.
Prens Zervashni, gezegenin öbür yanında aynı şeyi bir kez daha denedi, ama haber çoktan oraya da ulaşmıştı. Elçiler bu kez silâhlıydılar, ve kendilerini kahramanca savundular, ta ki sonu gelmez kalabalığın sayı gücü altında ezilene dek. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi kendi filosuna karşı yerden roket bombaların da yükseldiğini gören prens, işte o zaman kendini kaybetti ve zora başvurulması yolunda karar aldı.
Her şey yirmi dakika içinde kimse acı duymadan olup bitiverdi. Ardından prens danışmanına dönerek küçümser bir edayla konuştu :
— İşte bu kadar! Ve şimdi - siz söyleyin neden bu işin yürümediğini!
Sigisnin II oniki hareketli parmağını acıyla birbirine kenetledi. Her ne kadar böyle ender rastlanan bir ırkın yokolması bir bilim adamı için başlı başına bir elem kaynağıysa da onu üzen şey tamamen dezenfekte olmuş Dünya'nın içler acısı durumu değildi sadece. Varsayımlarının ve onlarla birlikte itibarının da güme gitmiş olması en az bunun kadar acıydı.
— Bir türlü anlayamıyorum diye hıçkırdı. Kuşkusuz, bu kültür seviyesindeki ırklar ilk ilişki sırasında çoğu zaman sinirli ve kuşkulu olurlar. Ama bunların daha önce bu tür bir ilişkileri olmadığına göre, düşmanca bir tavır takınmalarına da neden yoktu.
— Düşmanca mı? Şeytandan farkı yoktu hiç birinin. Sanırım hepsi deliydi.
Prens, üç şiş üzerindeki yün yumağını andıran üç ayaklı bir yaratığa, gemi komutanına döndü.
— Filo tekrar toplandı mı?

— Evet, efendim.
— O halde son hızla üsse dönüyoruz. Bu can sıkıcı gezegende işimiz kalmadı artık.

Ölü ve suskun Dünya'da ise afişler hâlâ duvarlarda, tahta perdelerde insanları uyarmaya çalışıyordu. Uzaydan dünyaya inerken gösterilen böceksi şekillerinse, dört gözü dışında pembe kürklü bir panda ayısından farkı olmayan — ve üstelik Sirius'ten değil de Rigel'den gelen — Prens Zervashni'ye benzer tek yanı yoktu.

Ama tabiî, bunu insanlara açıklamak için vakit çok geçti şimdi.

FİZİKÇİ OĞLUM

Isaac ASIMOV

Kadının saçının zorla taranmış, eski moda bir görünüşü vardı, ve hafif elma yeşili rengindeydi. Belli ki boyayı çok dikkatle kullanmıştı. Hani şu saçın çizgi çizgi ya da nokta nokta boyanmasının bilinmediği otuz yıl öncesi gibi.
Yüzünde de tatlı bir gülümseme ile birlikte yaşlılığı tatlılaştıran canayakın bir bakış vardı. Bir karşılaştırma yapmak gerekirse, koca devlet binası içinde çevresini saran karmaşıklığın ortasında bayağı da dikkati çekiyordu.

Yanından hızla geçen bir kız durarak şaşkın bir yüzle ona baktı.

— Nasıl girdiniz buraya?
Kadıncağız gülümsedi.
— Fizikçi oğlumu arıyorum.
— Fizikçi oğlunuz mu?
— Aslında iletişim mühendisi. Kendisi Baş Fizikçi Gerard Cremona'dır.
— Dr. Cremona. Eee, o —. Giriş belgeniz nerede?
— İşte burada. Ben annesiyim.
— Bilemiyorum, Bayan Cremona. Gitmem... Odası şurada, aşağıda. Birisine soruverin.
Sonra dönüp hızla yürüdü.
Bayan Cremona başını salladı. Belki de bir şey olmuştu. Gerard'a bir şey olmamış olsaydı bari.

Koridorun alt yanından sesler duyunca sevinç içinde gülümsedi. Gerard'ın sesini duymuştu.
Odaya girip;
— Merhaba, Gerard, dedi.
Gerard, boya kullanmadığı için saçlarında tek tük akların görünmeye başladığı, ama yine de bol saçlı, iri yapılı bir adamdı. Çok meşgul olduğunu söyledi. Annesi oğluyla, hem de onun davranışlarıyla övünç duyuyordu.

Oğlu orada çoşkulu bir sesle asker üniformalı bir adamla konuşuyordu. Kadıncağız rütbeyi çıkaramamıştı ama oğlu onun hakkından gelirdi.
Gerard başını kaldırıp;
— Burada işin... Ne arıyorsun burada? dedi.
— Seni görmeye geldim.

Arthur C. CLARKE (1917 —)

Ünlü İngiliz bilim adamı ve bilim - kurgu yazarı.
En önemli yapıtları : The Star (1955 Hugo ödülü), A Meeting With Medusa (1972 Nebula ödülü), Childhood's End, 2001 : A Space Odyssey, The City and the Stars.
Türkiye'de yayınlanan yapıtları : 2001 Uzay Yolu Macerası (2001 : A Space Odyssey).
Publicity Campaign adlı öyküsünü Reklam Kampanyası olarak dilimize çeviren Sezar Erkin Ergin.

— Bugün Perşembe mi? Ooo, unutmuşum. Otur anne, ama şimdi seninle konuşamam. Nereye istersen otur. Nereye istersen... Bakın, General.
General, Gerard'ın omuzu üstünden kadına baktı, sonra onun omuzuna vurdu.
— Annen mi?
— Evet.
— Burada kalması gerekli mi?
— Şimdilik değil, ama sorumluluğu ben üzerime alıyorum. Isıölçere bile baksa okuyamaz. Onun için söylediklerimizden bir şey anlamayacaktır. Bakın şimdi, General. Onlar Pluto'dalar. Tamam mı? Radyo sinyalleri doğal kaynaklı olamaz; öyleyse insanlardan, dolayısıyle bizimkilerden geliyordur. Bunu kabul etmek zorundasınız. Göktaşı kuşağının ötesine gönderdiğimiz onca insan grubundan birisi bu işi başarmışa benzer. Diyelim, Pluto'ya ulaştılar.
— Öyle, dediğini anlıyorum, ama yine de olanaksız değil mi? Şimdi Pluto'da olanlar, kendilerine ancak bir yıl yetecek gereçlerle oraya gönderildiler. Benim anladığım bu. Amaçları Ganymede'e varmaktı. Bu uzaklığın sekiz katını aşmış görünüyorlar.
— Doğru. Biz de nasıl ve niçin böyle olduğunu anlamalıyız. Bir çeşit... yardım almış olabilirler.
— Ne çeşit yardım? Nasıl?
Cremona içinden «ya sabır» çekiyormuş gibi bir an yumruklarını sıktı. Sonra :
— General, dedi, bunda ben kendimi güç duruma sokuyorum ama uzak da olsa bu işe insan - dışı yaratıklar karışmış olabilirler. Yeryüzü - dışı yaratıklar. Bunu ortaya çıkarmalıyız. Bu bağlantı ne kadar sürdürülebilir bilmiyoruz.
— Senin demek istediğin (Generalin asık suratı gülümser gibi oldu), bunlar gözaltından kaçmış olabilirler ve yakalanmaları da bir an işi belki.
— Kimbilir. Belki. İnsan soyunun tüm geleceği, karşımızda ne olduğunu bilmemize bağlı olabilir. Hem de şimdi.
— Öyle olsun. Benden istediğin ne?
— Ordunun Çokamaçlı bilgisayarı gerekli olacak bize. Bilgisayarın üzerinde çalıştığı bütün sorunları kaldırıp atın, sonra bizim anlambilim sorumuzu bilgisayara yüklemeye başlayın. Elinizdeki her iletişim mühendisi işini bırakıp bizimle işbirliğine girişmeli.
— Ama niye? Bu işle ilişkisini anlayamadım.
Tatlı bir ses, konuşmalarını kesti.
— General, biraz meyve ister misiniz? Portakal getirdim de...
Cremona araya girdi.
— Anne! N'olur! Daha sonra! General, ilişki çok basit. Şu anda Pluto'nun uzaklığı dört milyar milin biraz altında. Işık hızında yol alan radyo dalgalarının buradan oraya varması altı saat sürer. Eğer bir şey söylersek, yanıtı için on iki saat beklemeniz gerekecek. Onlar bir şey söylerler de biz kaçırıp «Ha?» dersek, onlar da söylediklerini yineleseler, hop, bir gün güme gider.
General :
— Bu işi hızlandıracak bir yol yok mu? diye sordu.
— Olamaz. Temel iletişim yasası bu. Hiç bir iletişim, ışık hızının üstünde bir hızla gerçekleştirilemez. Burada ikimiz arasında birkaç saat sürecek bir konuşma, Pluto ile Dünya arasında olsa, aylar sürer.
— Evet, anlıyorum. İşin içinde gerçekten yeryüzü - dışı yaratıkların olduğunu sanıyor musun?
— Evet, sanıyorum. Doğrusunu isterseniz, burada herkesin benim gibi düşündüğünü söyleyemem. Yine de, her sinir telini, her lifi zorlayıp iletişimin hızlandırılması için yollar arıyoruz. Her saniyeye elden geldiğince çok bilgi sığdırmamız gerekiyor. Bağlantı kopmadan önce, gerekli olan herşeyi bulmak zorundayız. Bunun için de sizin Çokamaçlı bilgisayarınız ile uzmanlarınız gerekiyor. Göndermemiz gereken sinyal sayısını azaltacak

bir iletişim yöntemi bulmalıyız. Verimdeki yüzde onluk bir artış bile belki bir haftalık bir süre kazandırır bize.
Tatlı ses yine araya girdi.
— Ha, Gerard, bir konuşma yapmaya çalışıyorsunuz, öyle mi?
— Anne! N'olur karışma!
— Ama bu işi tersten yapıyorsunuz. Doğrusu bu.
— Anne!
Cremona'nın sesi, sabrının taşmak üzere olduğunu gösteriyordu.
— Peki, öyle olsun, ama bir şey söyleyip yanıtı için on iki saat beklemek aptalca bir iş. Öyle yapmamalısınız.
General homurdandı.
— Dr. Cremona, soracak başka biri...
Cremona
— Bir dakika, General, dedi. Anlatmak istediğin ne, anne?
Bayan Cremona içten bir tavırla
— Yanıtı beklerken, dedi, konuşmayı sürdürün, onlara da söyleyin konuşmayı sürdürmelerini. Siz durmadan konuşun, onlar da durmadan konuşsun. Böylelikle, her an sizi de, onları da dinleyen birisi olmuş olacak. Eğer onlardan ya da sizden yanıtlanması gereken bir soru olursa, konuşmanızın sonuna eklersiniz, ama büyük bir olasılıkla, gerekli her şeyi sormadan öğreneceksinizdir.
Her iki adam kadıncağıza bakakaldılar.
Cremona fısıldadı.
— Elbette. Aralıksız konuşma. Kesintisiz on iki saat sürdü mü, tamam... Tezelden başlayalım.
Generali sürüklercesine çekerek dışarı çıktı, sonra geri girdi içeri.
— Anne, dedi, kusura bakma, sanıyorum bu birkaç saat sürer. Bir iki kız gönderirim senle konuşmaları için. İstersen biraz kestirebilirsin de.
Bayan Cremona
— Beni merak etme, Gerard, dedi.
— Yalnız, böyle bir şeyi nasıl düşünebildin, anne? Nereden geldi aklına?
— Oco, Gerard, bütün kadınlar bilir bunu. İster görüntülü telefonla ya da üst havayuvarı ile, ister yüzyüze konuşuyor olsun, her kadın haber iletmenin bütün sırrının, dünya yansa, Durmadan Konuşmak'ta olduğunu bilir.
Cremona gülümsemek istedi. Sonra alt dudağı titreyerekten dönüp çıktı.
Bayan Cremona, oğlunun arkasından sevgiyle baktı. Fizikçi oğlu ne efendi bir çocuktu... Hem kocaman hem de önemli bir adam olmasına karşın, yine de bir çocuğun her zaman annesinin sözünü dinlemesi gerektiğini biliyordu.

Isaac ASIMOV (1920 —)
Ünlü Amerikalı bilim adamı ve bilim - kurgu yazarı.
En önemli yapıtları : The Foundation Trilogy (1966 Hugo ödülü), The Gods Themselves (1972 Hugo ve Nebula ödülleri).
Türkiye'de yayınlanan yapıtları : Kâinat Fatihi (The Currents of Space), Kan Damarlarında Yolculuk (Fantastic Voyage), Çelik Mağaralar (The Caves of Steel), Robotlar (I, Robot).
My Son, The Physicist! adlı öyküsünü Fizikçi Oğlum olarak dilimize çeviren Hüseyin İçen.

Türkiye'nin İLK ve GERÇEK bilim - kurgu dergisi olan ANTARES'in 1'den 12'ye kadar olan eski sayılarını P.K. 56, Bakanlıklar, Ankara adresinden istetebilirsiniz.
Ankaralı bilim - kurgu severler, haftalık olağan toplantılarımızda sizi de aramızda görmek istiyoruz. Bilgi için Pazar günleri 13.00 - 18.00 arası 27 24 56 numaraya telefon ediniz.